

СБОГОМЪ, МИЛО СЕЛО!

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Захапвалъ си често ябълка червенка. Както хрупкашъ сладко, нѣкой ти я грабне. Какъ ще ти е, братко? Тѣй на мене бѣше, кога баба рече: „Утре, Патилане, ще си ходимъ вече.“

Сбогомъ, мило село! Сбогомъ и на тебе, о дружино вѣрна! Сбогомъ дни честити, пълни съ топло слънце и радостъ безмѣрна!...

На сутринята рано тръгнахме отъ село, изпратени славно съсъ кмета на чело. Всички говедари, овчари, козари, съ крави и волове, съ овцетѣ, съ козитѣ, всичкитѣ кокошки, дори и пилцитѣ тръгнаха следъ мене. Вънка отъ селото спрѣхме подъ върбитѣ.

— Сбогомъ, патиланци! — викнахъ отъ колата. — Азъ си заминавамъ, но вѣчно ще помня вашѣ сърдца златни, смѣхътъ и игритѣ, ширнитѣ поляни, рѣкитѣ, върбитѣ и ония славни сѣнки благодатни! Азъ си за-

минавамъ, но нашта дружина нека си остане!

— Сбогомъ, сбогомъ, сбогомъ, бате Патилане!

Калпаци и кърпи литнаха нагоре. Кметътъ развълнуванъ така заговори:

— Сбогомъ, Патилане! Твойто име тука вѣчно ще се слави! Докле твоятъ изворъ подъ крушата блика, дѣлото ти славно не ще се забрави! Питай тия старци! Спомнятъ ли си нѣвга други гостъ на село да е тѣй изпращанъ!... Сбогомъ, Патилане! Да ти даде Господъ и животъ и здраве!

И викнаха „ура“ мойтѣ изпращачи, а баба се трогна, започна да плаче...

Но Сивчо ни сѣти, че на съпътъ ни чака. Къмъ града погледна, изрева и тръгна.

И ревнаха всички негови събратя.

Хубаво и славно вървѣше до тука. Но изъ пѣтя стана една злополука. Счупи се колата. И